

rørende Lande. Her er en af Aarsagerne til vor erhvervsmæssige Ulykke, her er en af Aarsagerne til Arbejdsløsheden og en Hovedaarsag, og efter min Mening handler de Herrer i allerhøjeste Grad letsindigt ved at afvise disse Betragtninger, ved som de samvirkende Fagforbunds Formand, Hr. C. F. Madsen, med en flot Gestus at afvise Bestræbelserne for, at vi kan faa en Forhandling i Gang om paa alle Produktionsomraader, i alle Produktionsfaser med Hensyn til Lønmomentet i dets mest udtalte Betydning, baade hvad angaar Udbytte, Tantieme, Handelsomkostninger, Arbejdsløn, at naa til saadanne ændrede Tilstande, at vi kan blive konkurrencedygtige og naa ned i Niveau med Købeevnen.

Nu er det jo saaledes, at Socialdemokratiet har opfundet en helt ny Lære, som dog ikke i en Situation som den, vi staar i, aabent har været præsenteret som Helsemiddel, Læren om, at ud af vore Vanskeligheder kan vi komme gennem en Forhøjelse af den absolutte Arbejdsløn; gennem en Forhøjelse af den kommer vi ud over Vanskelighederne, thi naar Lønningerne forhøjes, vokser Købeevnen, og naar Købeevnen vokser, øges Efterspørgselen, og naar Efterspørgselen vokser, øges Produktionen. Denne Sag er umaadelig simpel, den har det ærede Medlem Hr. Stauning jo for faa Dage siden udviklet for os her fra denne Plads. Det ærede Medlem Hr. Stauning henviste i saa Henseende til de nordamerikanske forenede Stater og pegede paa de Lønhighjder, som der fandtes.

Nu tror jeg, at man gør meget forkert i at sammenligne et Kontinents Forhold med Forholdene her paa vort lille Omraade, et Kontinent, som i mange Henseender udgør en økonomisk og en produktionsmæssig Enhed. Jeg tror, at man gør en kapital Fejl ved at anstille en saadan Sammenligning, og skulde den overhovedet betyde noget, maatte dog det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, som slutter sig til denne Stauningske Opfattelse, have undersøgt Arbejdsintensiteten i Amerika, men det har de ikke gjort.

Mon man vil nægte, at faa Steder i Verden er Arbejdsintensiteten større end der, faa Steder i Verden udnytter man paa de forskellige Produktionsomraader den moderne Teknik mere fuldt ud end i de nordamerikanske Fristater. Mon ikke en væsentlig Del af Forklaringen paa dette Fænomen ligger deri?

Øg har de ærede Medlemmer, som hæv-

der denne Opfattelse, undersøgt Betydningen for den danske Produktion og dens Pris af de Løntillæg, som de sociale Ydelser gennem Skatter og igennem Kontingenter fra Arbejdsgiverne betyder for Arbejdslønningerne, Tillæg, hvortil man normalt, i alt Fald som Tvangsydelser, kender overordentlig lidt i de nordamerikanske Fristater, hvor enhver er henvist til at sørge for sig selv og tage Konsekvensen af de Arbejdskaar og de sociale Forhold, som findes, og dermed ogsaa Konsekvensen overfor Sygdom, Ulykke, Invaliditet, Alderdom, Arbejdsløshed o. s. v.? Vel ved jeg, at der er mange af de store, koncentrerede Virksomheder, som i den Henseende har taget Løsningen af en social Opgave paa sig som en Frivillighedsforanstaltning, en Foranstaltning, som denne eller hin Særproduktion, der jo tidt har en monopolagtig Karakter og strækker sine Fangarme ud over den hele Verden, har været i Stand til at bære, men som ikke ydes som tvangsmæssig, saaledes som Tilfældet er her i Landet og i andre af den gamle Verdens produktive Omraader: at disse Ydelser har Produktionen at bære, uanset hvor haardt den derigennem tynges.

Men saa længe man ikke har foretaget en nøjere Undersøgelse af disse Forhold, nytter det ikke, at man mod det danske Produktionsliv retter Beskyldninger som dem, man jævnligt er ude med, eller opstiller Paastande om en Lønforhøjelses saliggørende Betydning som dem, der er fremsat ogsaa her fra denne Plads.

Man vil hævde, at en Tilpasning af Produktionsevnen gennem en Formindskelse af Lønmomentet i det færdige Produkt skulde betyde en med Lønfaldet aftagende Købeevne i vort Samfund, og man opstiller de barnlige Beregninger, som jeg for et Øjeblik siden var inde paa, gaaende ud paa, at hvis en Arbejder f. Eks. afgav 12 Kr. ugentlig, vilde det betyde en Nedgang paa 200 Mill. Kr. aarlig i det til Arbejderne udbetalte Beløb og en tilsvarende Formindskelse af deres Købeevne. Det er besynderligt, at saadanne Teorier kan fremsættes, thi det er jo dog ganske klart, at der er en vis Mængde at tage af, vil, i samme Grad som den ene faar mindre, den anden faa mere. Hele det opstillede Regnskab er derfor ganske barnagtigt.

Forholdet er jo dog dette, som det ogsaa er blevet anerkendt fra Socialdemokratiets Side, at Arbejde er til syvende og sidst Kilden til al Værdiskabelse. Socialdemokratiet tager Arbejdsbegrebet i saare snæver Forstand som Haandens Arbejde alene,